

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **T.C.H.**, zast. JUDr. Zdeňkem Pánkem, advokátem, se sídlem Prokopa Holého 130/15, Děčín 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** (původně: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké police**), se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4 - Nusle, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 15.1.2010, čj. CPR-11130-1/ČJ-2009-9CPR-C220,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobkyně (H. - podle žalobou napadeného rozhodnutí) se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 29.1.2010 domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Rumburk - skupina povolování pobytu Děčín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. července 2009, čj. CPUL-01039-14/CI-2009-044064, vydanému podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), kterým byla žalobkyni zrušena platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání.

Žalobkyně v první žalobní námitce uvádí, že nebylo přihlédnuto k jejímu tvrzení, že podnikatelskou činnost zahájila a plní veškeré zákonné podmínky stanovené pro vízum, což doložila správnímu orgánu. Od zahájení správního řízení je zapsána v obchodním a

živnostenském rejstříku (tzn. splňuje podmínky ust. v § 2 odst. 2 písm. a), § 5 odst. 1, a § 6 odst. 1 zákon č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku), je od prosince 2008 registrována u správce daně - Finančního úřadu v Děčíně. Mimo splnění výše uvedených formálních podmínek podnikání u žalobkyně probíhá i faktická a soustavná podnikatelská činnost v rámci živnostenského oprávnění. Podniká v prodejně smíšeného zboží, kterou má pronajatou; v této provozovně prodává zboží, které odebírá od svých dodavatelů, což dokládá fakturami potvrzujícími odběr zboží v době vydání zamítavých rozhodnutí. Žalobkyně se domnívá, že zahájení správního řízení ze strany správního orgánu - Policie ČR dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., je nedůvodné. Samotné formální pochybení při registraci k Okresní správě sociálního zabezpečení v Děčíně a nesprávné placení záloh na pojistné na sociální zabezpečení, dle názoru žalobkyně, nemůže bez dalšího dostatečným způsobem odůvodnit postup Policie ČR, který z hlediska ve spise obsažených podkladů považuje žalobkyně za nesprávný a nezákonný. Správní orgán při svém rozhodnutí vycházel pouze z domnělých údajů, u kterých nebylo v řízení prokázáno, zda se shodují se skutečností. Neboť po té, co se žalobkyně v České republice zorientovala v oblasti podnikání a vyřídila si všechny potřebné náležitosti, je soběstačná a svým pobytem na území ČR se na hospodaření hostitelského státu aktivně podílí sociálními odvody a řádným plněním daňových povinností. Postup správního orgánu je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů zakotvenými v § 2 odst. 1 až 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tedy správní orgány nepostupovaly v případě žalobkyně v souladu se zákony, když nesprávným způsobem aplikovaly ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. s odkazem na § 56 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 (správní orgán 1. stupně), resp. s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 (odvolací správní orgán); správní orgány neuplatnily svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena; správní orgány nešetřily práva žalobkyně nabytá v dobré víře, jakož i její oprávněné zájmy, kdy do těchto práv nezasáhly za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu a správní orgány nedbaly, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem případu.

V druhé žalobní námitce se uvádí, že postup správního orgánu prvního stupně, který zahájil správní řízení o ukončení pobytu uděleného pro účely podnikání, za prokazatelného provozování podnikatelské činnosti, je nepřiměřeně přísný, bez dostatečné aplikace institutu správního uvážení a bez přihlédnutí k žalobkyní předloženým podkladům.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně rozhodl i v tomto případě s ohledem na vlastní rozhodovací praxi shodnou jako v případě jiných účastníků. Pokud žalobkyně požádala o vízum k pobytu nad 90 dnů na území České republiky za účelem podnikání, byla povinna tento účel od počátku plnit. Pokud neměla žalobkyně k plnění účelu potřebné předpoklady a věděla, že účel pobytu bude moci plnit až po dosažení potřebných znalostí v daném oboru, měla požádat o takový účel pobytu, který by byla schopna plnit anebo požádat o vízum nad 90 dnů až po dosažení potřebných znalostí a zkušeností. Zájem společnosti převažuje nad zájmy jednotlivce a je ve veřejném zájmu, aby cizí státní příslušníci, rovněž tak samozřejmě občané České republiky, pobývající na území České republiky, plně respektovali platné právní normy. Správní orgány mají možnost (za použití platné právní normy zákona č. 326/1999 Sb.) chránit občany ČR proti nežádoucímu

jednání ze strany cizinců, které jsou v rozporu se zájmy státu a společnosti. V daném případě byly správním orgánem dostatečně zjištěny konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobkyně nepobývala na území České republiky v souladu s účelem a důvodem, který sama uvedla v žádosti o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání. Přestože žalobkyně předložila správnímu orgánu výpis ze živnostenského a obchodního rejstříku, nevyplyvá z této skutečnosti, že na základě platného živnostenského oprávnění skutečně vyvíjela na území České republiky podnikatelskou činnost, čímž plnila účel pobytu.

K jednání nařízenému ve věci se právní zástupce žalobkyně z účasti omluvil a žalovaný se nedostavil. Soud jednal a rozhodl o věci bez přítomnosti účastníků řízení.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 9.2.2009 obdržel správní orgán I. stupně oznámení, ze se žalobkyně k datu 3.2.2009, jako osoba samostatně výdělečně činná, nepřihlásila na Okresní správu sociálního zabezpečení. Uvedené oznámení na adresu správního orgánu zaslala Okresní správa sociálního zabezpečení v Děčíně.

Vízum k pobytu č. CZ 3142996 bylo žalobkyni uděleno za účelem podnikání s **platností od 15.8.2008 do 14.8.2009**. Do ČR žalobkyně přicestovala dne 27.9.2008.

Na základě výše uvedeného sdělení bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 9.3.2009, které bylo zasláno na adresu hlášeného místa pobytu na území České republiky, tj. Z. X, D. 3, se vrátilo správnímu orgánu I. stupně zpět z důvodu, že na uvedené adrese nebyl adresát zastižen. Následně se správní orgán I. stupně dne 10.4.2009 a 25.4.2009 pokusil oznámení o zahájení správního řízení doručit žalobkyni osobně, ale nebyla na adrese hlášeného místa pobytu opět zastižena.

Usnesením dne 29.5.2009 byl žalobkyni ustanoven podle § 32 odst. 2 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, opatrovník, a to pan T.X.Ch., nar. X, st. příslušnost Vietnam (dále jen "opatrovník").

Oznámení o zahájení správního řízení a usnesení o ustanovení opatrovníka byly doručeny opatrovníkovi dne 29.5.2009 a dále žalobkyni v souladu s ustanovením § 25 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, prostřednictvím veřejné vyhlášky a rovněž způsobem umožňujícím dálkový přístup. V souladu s ustanovením § 46 odst. 1 téhož zákona bylo s žalobkyní dne 29.5.2009 zahájeno správní řízení ve věci zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání.

Dne 22.6.2009 se žalobkyně dostavila ke správnímu orgánu, kde si osobně převzala oznámení o zahájení správního řízení. Správní orgán I. stupně ve smyslu § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, stanovil lhůtu k možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, k jejich obsahu, ke způsobu zjištění a navrhopat jejich doplnění.

Dne 29.6.2009 byl s žalobkyní za přítomnosti tlumočnicka sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Do protokolu žalobkyně uvedla, že do České republiky přicestovala v září 2008 za účelem podnikání, podnikat začala až v listopadu, neboť nemohla dříve najít místo pro podnikání. V obchodním rejstříku je zapsána od 9.10.2008, místo

podnikání je v místě bydliště, tj. D. 3, Z. X. Na „sociálku“ se přihlásila až teď, protože si myslela, že zaplatí jednou za 6 měsíců sociální dávky a nevěděla, že se musí na „sociálku“ hned nahlásit. Vypomáhala u známého v Ústí nad Labem. Nemůže prokázat žádné doklady o tom, že podnikala. Pouze vypomáhala v prodejně. Našla si jedno místo, kde by chtěla podnikat, ale ještě nemá podepsanou smlouvu s tím pronajímatelem, je to v Plzni. Začátkem měsíce června se chtěla přestěhovat do Plzně a na cizinecké policii jí bylo sděleno, že má nějaký problém v Děčíně. Ve středu 22.6.2009 se dostavila na „sociálku“ v Děčíně a částku za sociální pojištění uhradila dne 25.6.2009, což dokládá dokladem o zaplacení.

Správní orgán I. stupně rozhodl dne 8.7.2009 podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území České republiky za účelem podnikání. Rozhodnutí si žalobkyně převzala dne 9.7.2009.

Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím zmocněného právního zástupce dne 13.7.2009 odvolání. Dne 27.7.2009 správní orgán I. stupně obdržel odůvodnění podaného odvolání. K odvolání byla přiložena kopie výpisu z obchodního rejstříku, kopie výpisu z veřejné části živnostenského rejstříku, kopie osvědčení o registraci na Finančním úřadě v Děčíně ze dne 22.12.2008, kopie nájemní smlouvy týkající se pronájmu prodejny na adrese P. X, M., a to v období od 1.1.2009 do 31.12.2009, potvrzení o složení hotovosti, 7krát faktura o odběru zboží ze dne 24.1.2009, 19.2.2009, 12.3.2009, 10.4.2009, 9.5.2009, 14.6.2009 a 10.7.2009. V odvolání žalobkyně uvedla, že není zákonem požadovaný důvod pro zrušení víza k pobytu nad 90 dnů, neboť v současné době i nadále splňuje účel pobytu pro který jí bylo vízum uděleno. Mimo formálních podmínek podnikání u ní probíhá soustavná podnikatelská činnost v rámci jejího živnostenského oprávnění, a to v prodejně smíšeného zboží, kterou má pronajatou, což dokládá fakturami potvrzujícími odběr zboží. Rovněž poukazuje na skutečnost, že povinnost zaregistrovat se na Okresní správě sociálního zabezpečení v Děčíně nesplnila z důvodů nedostatečné znalosti českých právních předpisů, ale 25.6.2009 dlužné pojistné dodatečně uhradila. Postup policie považuje za nepřiměřeně přísný, když správní orgán vycházel pouze z domnělých údajů, které neprověřil, zda se shodují se skutečností. Správní orgán tak postupoval v rozporu se základními zásadami zakotvenými ve správním řádu.

Žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 15.1.2010 odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 43/2003, a usnesení Ústavního soudu ze dne 9.6.2004, č.j. III. ÚS 260/04, usnesení Ústavního soudu ze dne 12.7.2005, č.j. I. ÚS 38/04, z nichž vyplývá, že žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky. Žalovaný uvedl, že pokud správní orgán zjistí, že cizinec naplňuje některou z podmínek pro zrušení víza uvedenou v ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců, je povinen po předchozím šetření rozhodnout o zrušení daného pobytu na území České republiky. Vycházel také z ust. § 46 odst. 1 a 7 zákona č. 326/1999 Sb. V správním řízení bylo zjištěno, že v žádosti o vízum k pobytu nad 90 dnů žalobkyně uvedla účel pobytu podnikání. Tuto skutečnost doložila výpisem ze Živnostenského rejstříku ze dne 21.10.2008 s místem pobytu a podnikání na adrese Z. X, D. 3, předmět podnikání: výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, obory živnosti: velkoobchod a maloobchod se vznikem oprávnění 9.10.2008 na dobu určitou do 14.8.2009. Dále výpisem z Obchodního rejstříku ze dne 13.10.2008 s datem zápisu 9.10.2008. Při rozhodování vycházel ze

skutečností uvedených žalobkyní v rámci vyjádření dne 29.6.2009, a dále z potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá žalobkyně splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti včetně penále vyplývá, z něhož vyplývá, že žalobkyně se zaregistrovala až ke dni 25.6.2009. V žádosti o vízum k pobytu nad 90 dnů žalobkyně uvedla jako místo svého podnikání Z. X, D. 3, přestože na uvedené adrese nepodniká a nikdy nepodnikala. Dne 25.4.2009 byl správním orgánem I. stupně učiněn pokus o doručení oznámení o zahájení správního řízení do vlastních rukou na adrese Z. X, D. 3. Oznámení nebylo možno doručit vzhledem k tomu, že na uvedené adrese nebyla zastižena. Rozhovorem s ubytovatelkou paní K. bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že žalobkyně zde sice bydlí, ale prakticky se zde nezdržuje (záznam součástí spisového materiálu). Dále k odvolání žalobkyně předložila nájemní smlouvu týkající se pronájmu prodejny na adrese P. X, M., a to v období od 1.1.2009 do 31.12.2009 a dále faktury týkající se odběru zboží, ale až od 24.1.2009, přičemž na území České republiky pobývá za účelem podnikání již od 27.9.2008. Žalovaný vycházel z ust. § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, podle kterého se podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Dále žalovaný uvedl, že pokud žalobkyně požádala o vízum k pobytu nad 90 dnů na území České republiky za účelem podnikání, byla povinna tento účel od počátku plnit. Pokud neměla k plnění účelu potřebné předpoklady a věděla, že jej bude moci plnit až po dosažení potřebných znalostí v daném oboru, měla požádat na zastupitelském úřadě o takový účel pobytu, který by byla schopna plnit anebo požádat o vízum nad 90 dnů až po dosažení potřebných znalostí a zkušeností. Žalovaný své rozhodnutí uzavřel tak, že v daném případě byly správním orgánem dostatečně zjištěny konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobkyně nepobývala na území České republiky v souladu s účelem a důvodem, který sama uvedla v žádosti o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání. Přestože žalobkyně předložila správnímu orgánu výpis ze živnostenského a obchodního rejstříku, nevyplývalo „z této skutečnosti, že na základě platného živnostenského oprávnění skutečně vyvíjí na území České republiky podnikatelskou činnost, čímž plní účel pobytu.“

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

S ohledem na to, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., přešla s účinností od 1. 1. 2011 působnost ve věcech povolování pobytu cizinců na Ministerstvo vnitra, jednal soud nadále podle § 69 s. ř. s. jako s účastníkem řízení s Ministerstvem vnitra, resp. s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která je odvolacím orgánem.

Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec **neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.**

Podle § 46 odst.1 zákona o pobytu cizinců, pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů.

Podle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců: K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen dále předložit potvrzení

finančního úřadu České republiky o stavu jeho daňových nedoplatků a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti včetně penále; splatným nedoplatkem se pro účely tohoto zákona rozumí též nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, k jehož úhradě bylo povoleno podle zvláštního právního předpisu jeho splácení ve splátkách. Není-li cizinec daňovým subjektem nebo plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, předloží doklad vydaný finančním úřadem České republiky nebo okresní správou sociálního zabezpečení potvrzující tuto skutečnost.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 1 rok a trvá-li stejný účel pobytu.

Podle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: Cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat policii o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2.

Z výše citovaných ustanovení, které na věc přímo dopadají (§ 37 odst. 1 písm. b) a § 46 odst. 1 a odst. 7 zákona o pobytu cizinců) i dalších ustanovení zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákon o pobytu cizinců stojí na zásadě, podle níž je cizinci vydáváno povolení k pobytu na území České republiky pouze za určitým účelem a tento účel musí trvat po celou dobu pobytu cizince na území. Pomine-li tento důvod nebo se následně změní, cizinecká policie (resp. dnes Ministerstvo vnitra) je oprávněna rozhodnout o zrušení povolení k pobytu, pokud není cizinci na základě jeho nové žádosti vydáno povolení k pobytu za jiným účelem.

Podle § 2 odst. 1 obchodního zákoníku *podnikáním se rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku.* Za podnikání tak ani podle této definice nelze považovat stav, kdy je fyzická osoba sice formálně držitelem živnostenského oprávnění (popř. registrován k daňovým povinnostem), avšak fakticky samostatně žádnou činnost vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku nevyvíjí.

Právě tak je tomu i v případě žalobkyně, které bylo vízum k pobytu (č. CZ 3142996) uděleno za účelem podnikání s platností od **15.8.2008** do 14.8.2009, na území ČR pak přicestovala dne 27.9.2008. Podle vyjádření žalobkyně, jak bylo zachyceno za přítomnosti tlumočnicka v protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 29.6. 2009, „podnikat začala až v listopadu“, neboť nemohla dříve najít místo pro podnikání. Současně ale žalobkyně výslovně uvedla, že do dne konaného výsledku „vypomáhala u známého v Ústí nad Labem“, a „Pouze jsem vypomáhala prodávat“. To znamená, že samostatně od příjezdu do ČR nepodnikala, což také potvrdila tím, že nemůže podnikatelskou činnost prokázat žádnými doklady. Dále uvedla, že si našla jedno místo v Plzni, kde by chtěla podnikat, ale ještě nemá

podepsanou smlouvu s pronajímatelem. Začátkem měsíce června se chtěla přestěhovat do Plzně a na cizinecké policii jí bylo sděleno, že má „nějaký problém v Děčíně“. V průběhu výsledku potvrdila, že v obchodním rejstříku je zapsána od 9.10. 2008, a místo podnikání je v místě bydliště, na adrese D. 3, Z. X. Jako osoba samostatně výdělečně činná se žalobkyně přihlásila a okresní správu sociálního zabezpečení dne 22.6. 2009 a sociální pojištění uhradila dne 25.6. 2009, tj. pár dnů před poskytnutím svého vyjádření v rámci tohoto protokolu

Na základě uvedeného soud konstatuje, že žalovaný rozhodoval na základě dostatečně úplně zjištěného skutkového stavu věci, neboť žalobkyně sama přiznala, že **fakticky po celou dobu nepodnikala**, nebo-li nepodnikala minimálně dle jejího vyjádření ode dne udělení víza k pobytu do dne poskytnutí jejího vyjádření jako účastníka řízení. Za podnikání nelze podle znění ust. § 2 odst. 1 obchodního zákoníku považovat činnost výpomoci. V rámci vyjádření do protokolu žalobkyně rovněž potvrdila, že žádnými doklady nemůže prokázat, že by v době od udělení víza do 29.6.2009 podnikala a opakovala, že pouze vypomáhala v prodejně u známého. V správním řízení tak bylo postaveno najisto, že žalobkyně po celou dobu, po kterou jí bylo uděleno vízum za účelem podnikání ve skutečnosti nepodnikala. Skutečnost, že na adrese uvedené v žádosti o udělení víza k pobytu, jako místo podnikání nepodnikala potvrdila i ubytovatelka paní K., která správnímu orgánu I. stupně sdělila, že žalobkyně na této adrese sice bydlí, ale prakticky se zde nezdržuje.

Zdejší soud v rozsudku ze dne 20. 7. 2011, čj. 10 A 181/2010-73 již judikoval, že pro plnění účelu pobytu nepostačuje formální držení živnostenského oprávnění, (a jiných oprávnění) neboť cizinec, kterému bylo uděleno povolení k pobytu za účelem podnikání, by svoji povinnost splnil tím, že by si jen formálně nechal vystavit živnostenský list, ačkoli fakticky by byl na území ČR např. zaměstnán, tj. jeho skutečný účel pobytu by byl jiný, než ten, který mu byl povolen, čímž by vlastně bylo možné zákon o pobytu cizinců obcházet.

Vzhledem k tomu není pro závěr o tom, že žalobkyně plní účel povoleného pobytu, dostačující fakt, že žalobkyně je zapsána v živnostenském a obchodním rejstříku a není postačující ani skutečnost, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí (necelé dva týdny) nemela nedoplatky na pojistném na sociálním zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti. Nelze tedy vytýkat správním orgánům, že se doklady předložené v rámci odvolání, mající navzdory odlišnému vyjádření žalobkyně dne 29.6.2009 prokazovat, že od ledna 2009 podniká, nijak dále nezabývaly. Bylo tomu tak právě proto, že ani tyto doklady, které se vztahují až k období od ledna 2009 samozřejmě nemohou prokázat podnikání žalobkyně od data udělení víza k pobytu za účelem podnikání (od 15.8.2008, resp. 27.9.2008), to znamená podnikání žalobkyně po celou dobu uděleného víza k pobytu.

Podstatnou skutečností pro rozhodnutí žalovaného je tedy v této souvislosti tvrzení samotné žalobkyně o tom, že fakticky nepodniká po celou dobu, po kterou jí bylo uděleno vízum k pobytu. Na tomto pro věc podstatném zjištění, které nebylo žalobkyní v rámci řízení před oběma správními orgány ani v rámci žaloby zpochybněno, je založeno rozhodnutí žalovaného. Soud nemohl přisvědčit žalobní námitce vytýkající nedostatečně zjištěný skutkový stav, na základě odkazu na dokumenty přiložené k odvolání. Soud musí přisvědčit argumentaci žalovaného, že pokud žalobkyně požádala o vízum k pobytu nad 90 dnů na území České republiky za účelem podnikání, byla povinna tento účel od počátku plnit. Jestliže žalobkyně neměla k plnění účelu potřebné předpoklady a věděla, že jej bude moci plnit až po

dosažení potřebných znalostí v daném oboru, měla požádat o takový účel pobytu, který by byla schopna plnit anebo požádat o vízum nad 90 dnů až po dosažení potřebných znalostí a zkušeností.

V žalobě byla dále vznesena námitka, že postup správních orgánů, „za prokazatelného provozování podnikatelské činnosti, považuje za nepřiměřeně přísný, bez dostatečné aplikace institutu správního uvážení, a bez přihlédnutí k žalobkyni předloženým podkladům.“

Podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec*

- a) byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu,*
- b) neplní účel, pro který bylo vízum uděleno, nebo*
- c) o zrušení platnosti víza požádá.*

Podle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže*

a) cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti předložil padělané nebo pozměněné doklady,

b) cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza,

c) policie při pobytové kontrole [§ 167 písm. d)] zjistí skutečnost podle § 9 odst. 1 písm. a) nebo b) a

1. cizinec ve lhůtě stanovené policií nepředloží potvrzení o tom, že požádal o vydání nového cestovního dokladu, nebo

2. ačkoli je důvod pro vydání cizineckého pasu nebo cestovního průkazu totožnosti, cizinec o vydání tohoto cestovního dokladu policii nepožádá,

d) cestovní doklad cizince byl orgánem státu, který jej vydal, prohlášen za neplatný nebo odcizený a cizinec nepředloží potvrzení podle písmene c) bodu 1 nebo z důvodu podle písmene c) bodu 2,

e) cizinec nesplnil povinnost podle § 88 odst. 2,

f) jiný stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území^{9a)} z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území, anebo

g) cizinec při pobytové kontrole nepředloží doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j odst. 1, nepředloží doklad o zaplacení pojistného, uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění nebo doklad o zdravotním pojištění podle zvláštního právního předpisu^{8c)}, a to ani ve lhůtě stanovené policií,

*za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou **přiměřené** důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*

Z konstrukce ust. § 37 zákona o pobytu cizinců zcela zjevně vyplývá, že zákonodárce zde vymezil dva okruhy důvodů pro zrušení platnosti víza (a v návaznosti na to i platnosti povolení k pobytu) ve dvou odstavcích předmětného ustanovení. Zatímco důvody uvedené v prvním odstavci jsou důvodem pro zrušení platnosti víza vždy, důvody uvedené v odstavci druhém jsou důvodem pro zrušení platnosti víza jen *za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza*. Tato skutečnost je dle názoru soudu z textu zákona jednoznačně patrná a odpovídá i charakteru důvodů pro zrušení platnosti víza, které jsou uvedeny v jednotlivých odstavcích.

V případě žalobkyně byl shledán důvod dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy důvod, u něhož zákonodárce nestanovil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Pokud tedy cizinecká policie nezkoumala přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, není takový postup v rozporu se zákonem o pobytu cizinců.

Z uvedeného vyplývá, že přiměřenost dopadů rozhodnutí žalovaného se v řízení podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezkoumá, v řízení správní orgán postupoval důsledně podle zákona a správní uvážení, jehož se žalobkyně v rámci této námítky žalobkyně domáhala zákon neumožňuje. Pokud jde o žalobkyní vznesený požadavek přihlédnutí k „předloženým dokladům“, (míněno zřejmě dokladům předloženým k odvolání- pozn. soudu), bylo soudem již výše konstatováno, že doklady vztahující se k období od ledna 2009, nemohou prokázat podnikatelskou činnost po celou dobu uděleného víza k pobytu. Pokud jde o tvrzení „prokazatelného provozování“ podnikatelské činnosti, sama žalobkyně popřela v rámci výsledku provedeného dne 26.6.2009, že by podnikala (ve smyslu § 2 odst. 1 obchodního zákoníku), neboť uvedla, že do doby konání výsledku pouze vypomáhala známému, a současně potvrdila, že nemá žádné doklady, které by dokládaly její podnikatelskou činnost. Doklady doručené žalovanému dne 27.7.2009 (tj. měsíc po výsledku) mající prokázat podnikatelskou činnost žalobkyně od ledna 2009 (faktury období od ledna 2009, smlouva o pronájmu prostor na jiné adrese, než žalobkyně uvedla jako místo podnikání na rok 2009), nejenže jsou krajně nevěrohodné s ohledem na vyjádření žalobkyně dne 29.6.2009, ale především neprokazují naplnění účelu povoleného pobytu, to znamená, že neprokazují faktickou podnikatelskou činnost žalobkyně po celou dobu uděleného víza tj. od 15.8.2008, respektive od (27.9.2008) jejího příjezdu do ČR.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. listopadu 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu